

Arrest

nr. 326 601 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kaapverdische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2025 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESPERS en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 9 januari 2023 in bezit gesteld van een aankomstverklaring. Zij diende op 20 maart 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Portugese stiefvader Z. D. F. met verblijfsrecht in België. Op 3 oktober 2023 kreeg de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Tegen deze beslissing diende zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 2 april 2024 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen die beslissing.

De verzoekende partij diende op 15 april 2024 opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Portugese stiefvader Z. D. F. met verblijfsrecht in België.

Op 12 december 2024 kreeg verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20. Dit betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.04.2024 werd ingediend door:

*Naam: d. R. A. d. B.
Voorna(a)m(en): V. L.
Nationaliteit: Kaapverdië
Geboortedatum: (...)1981
Geboorteplaats: São Nicolau
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar stiefvader, Z. D. F. (...) van Portugese nationaliteit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Portugese referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legde in het verleden reeds allerhande stukken voor waarmee zij het ten laste zijn van referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit moeten blijken opnieuw ontoereikend zijn, zoals in de eerdere weigeringsbeslissing reeds werd aangehaald, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Het dossier bevat ook na de vorige aanvraag ook nog steeds geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Zo legt zij heden naast de stukken die bij de vorige aanvraag werden voorgelegd, heden een negatief certificaat met nr. 24/2023 dd. 24.01.2023 voor waaruit zou moeten blijken dat zij op datum van het attest geen onroerend goed had en een rekening met 500 dollar. Daarbij dient opgemerkt te worden dat het attest werd opgesteld op nadat mevrouw reeds het land van herkomst had verlaten, de relevantie kan zodoende niet worden vastgesteld. Op heden kan nog steeds niet blijken dat mevrouw onvermogen was en daardoor zoals opgemerkt in voorgaande beslissing, wel degelijk ten laste was van referentiepersoon zijn storting om in de basisbehoeften te voorzien. Dergelijke bewijzen van onvermogen, handelend over de periode waarin betrokkene nog aldaar verbleef uiteraard, zijn nochtans onontbeerlijk bij onderhavige aanvraag, temeer nu uit de visumaanvraag dd. 22.12.2022 blijkt dat betrokkene klaarblijkelijk heeft aangetoond (cfr. Schengenvismcode (Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode)) aan de Portugese autoriteiten dat zij in de hoedanigheid van handelaar over voldoende bestaansmiddelen beschikte om een visum te verkrijgen. Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen en staven over de nodige bestaansmiddelen te beschikken in het land van herkomst om een visum afgeleverd te krijgen, om vervolgens enkele maanden later voor te houden dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon, en zij onvermogen zou zijn geweest in het land van herkomst voor haar komst naar België. Er kan heden aldus helemaal niet worden uitgesloten dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in het levensonderhoud voorzag. Het voorgehouden ten laste zijn van referentiepersoon is in elk geval heden niet aannemelijk gemaakt. Het is tot slot niet ongebruikelijk dat familieleden wonend in het buitenland geld overmaken aan familieleden die nog in het herkomstland

verblijven zonder dat de overgemaakte sommen noodzakelijk zijn om hen te voorzien in het levensonderhoud, waardoor de huidige voorliggende bewijsstukken niet als afdoende kunnen worden beschouwd.

Hoe dan ook, zoals gesteld, voorziet betrokkene inmiddels bijna een jaar zelfstandig in het levensonderhoud gelet op haar tewerkstelling, en dit reeds voorafgaand aan onderhavige aanvraag gezinshereniging, en is er geenszins sprake van een afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten aanzien van de referentiepersoon. Betrokkene blijkt een jonge zelfstandige vrouw te zijn die wel degelijk in haar eigen basisbehoeften kan voorzien. Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat zij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze argumenten in huidige beslissing niet uitvoeriger uitgewerkt.

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §2, 3° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden (Burgerschapsrichtlijn), van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 52, §4 van het KB van 8 oktober 1981 (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 'NBW' en van artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Verder verwijt de verzoekende partij de verwerende partij machtsoverschrijding en machtsafwending.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel,

Schending van de motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing maakt geen melding van de brief van 14 juli 2024, noch van de inhoud ervan, noch van de stukken gevoegd bij die brief.

De bestreden beslissing geeft (in tegenstelling tot de gebruikelijke beslissingen over een verzoek tot gezinshereniging) geen overzicht van de stukken op basis waarvan geoordeeld wordt.

Deze brief van 14 juli 2024 werd tijdig overgemaakt aan DVZ Wommelgem en aan DVZ GH 40 Brussel (zie stukken).

In de brief werd gewezen op de interpretatie van het begrip 'ten laste komende familieleden' van de Richtlijn 2004/38/EG, zoals meegedeeld door de Commissie aan het Europees parlement en de Raad, waarin onder meer gesteld is dat de hoedanigheid van 'ten laste zijn' voortvloeit uit een feitelijke situatie en dat er niet hoeft te worden onderzocht of het betrokken familielid in theorie in staat zou zijn zelf in het onderhoud te voorzien door bijvoorbeeld betaalde arbeid te verrichten. Uit die interpretatie volgt ook dat het 'ten laste zijn' zich situeert in het land van herkomst.

In de brief wordt verder ook een attest vermeld en gevoegd dat verzoekster in Kaapverdië geen onroerend goed had (3.2.) dat er in de periode 17.12.2020 tot 29.12.2022 dertig overschrijvingen van wezenlijke bedragen zijn geschied (3.3.), dat geval per geval dient beoordeeld te worden en in dat kader gewezen wordt op de normale leefkosten in Kaapverdië (3.3. bis) en dat er geen inkomensgrens bepaald is (3.5).

In de brief wordt er ook nog op gewezen dat op basis van artikel 8.6. NBW het bewijs door waarschijnlijkheid van het niet beschikken over voldoende bestaansmiddelen kan geleverd worden, en ook effectief geleverd wordt.

De motiveringsverplichting houdt in dat alle ingediende stukken beoordeeld worden.

Bij de brief waren stukken gevoegd die de in de brief opgenomen gegevens aantoonde.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele vermelding van de brief. Integendeel stelt de beslissing 'dat betrokkene in het verleden reeds allerhande stukken voorgelegd heeft'. Dit toont ten overvloede aan dat met de stukken die verzoekster met de actuele aanvraag neerlegt geen rekening gehouden, Naast de schending van de motiveringsverplichting schendt de beslissing ook de zorgvuldigheidsverplichting in het licht van artikel 40bis vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst in dit kader nog naar en sluit zich aan bij het arrest RvV no 302 072 van 22 februari 2024 inzake Sh. t. Belgische staat (zie stuk), waarbij de schending van de motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel werd aanvaard omdat geen rekening werd gehouden met het gedetailleerd schrijven van de advocaat van betrokken en met de daarbij gevoegde stukken.

Verzoekster refereert naar het arrest CCE, no 270 774 van 31 maart 2022, overweging 3.4., waarin het niet in aanmerking nemen van twee geldstortingen in 2016 en 2017, als een schending van de motiveringsplicht werd aanvaard.

Tweede onderdeel,

Schending van artikel 52 §4 vreemdelingen KB; schending van artikel 42 vreemdelingenwet; machtsoverschrijding als een vorm van machtsafwending.

1.

Artikel 52 §4 alinea 2 vreemdelingen KB bepaalt dat indien er geen beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet, de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het model van bijlage 9, afgeeft.

De aanvraag dateert van 20.3.2023; de beslissing is genomen op 3.10.2023, en dus ruim buiten de termijn van 'ten laatste zes maanden' bepaald in artikel 42 van de wet.

Door artikel 52§4 alinea 2 KB verschuift de bevoegdheid tot het beslissen over en het afleveren van een verblijfskaart van de minister of zijn gemachtigde, naar de burgemeester of zijn gemachtigde. De minister heeft in dat geval geen bevoegdheid meer. Het gaat in casu bijgevolg om een ongeldige beslissing die in strijd is met artikel 52§4 alinea 2 KB en die behept is met machtsoverschrijding.

De beslissing is bijgevolg nietig.

2.

In dat kader verwijst verzoekster nog naar het arrest RvV no 304 233 van 2 april 2024 inzake van verzoekster t. de Belgische staat.

Verzoekster had in die betwisting ook de vermelde schending opgeworpen. Deze werd afgewezen met het motief dat de Richtlijn 2004/38/EG zich verzet tegen een nationale regeling die de bevoegde autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie af te geven wanneer de termijn van zes maanden overschreden is, zonder eerst te hebben vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.

Verzoekster wijst er op dat haar stelling in hoofdorde niet is dat haar in die omstandigheden een verblijfskaart moet afgegeven worden. Haar stelling is dat, op basis van de bepalingen van artikel 52 §4 VreemdelingenKB de bevoegdheid tot het afleveren van de verblijfskaart, en ook de bevoegdheid om te oordelen of de voorwaarden ertoe vervuld zijn, verschuift van de Minister naar de burgemeester.

Derde onderdeel,

Schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet; schending van de Burgerschapsrichtlijn; schending van de motiveringsverplichting; schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

De bestreden beslissing stelt als hoofdmotief dat het 'ten laste zijn' niet aanwezig is omdat 'blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd onafgebroken tewerkgesteld is'. Dit motief wordt dan ook nog bevestigd op het einde van de beslissing: 'Hoe dan ook, zoals gesteld, voorziet betrokkene inmiddels bijna een jaar zelfstandig in het levensonderhoud gelet op haar tewerkstelling en dit reeds voorafgaand aan

onderhavige aanvraag gezinshereniging en is er geenszins sprake van een afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten aanzien van de referentiepersoon '.

Bepaalde rechtspraak op dit punt, die geen precedentswaarde heeft, heeft aanvaard dat artikel 40bis §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet dermate kon geïnterpreteerd worden dat voor de afhankelijkheidssituatie, -hoewel de wettekst op dit punt enkel ten laste in het land van herkomst als voorwaarde stelde-, ook het ten laste zijn in België (op datum van aanvraag) vereist was. Verzoekster heeft dat standpunt betwist.

Te buiten gelaten die betwisting is er door de wetswijziging van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet, met de wet van 10 maart 2024, in werking op 1.9.2024, naar de mening van verzoekster geen betwisting meer mogelijk dat de beoordeling van het ten laste zijn louter dient beperkt te worden tot het ten laste zijn in het land van herkomst.

Het nieuwe artikel 40bis, 52, eerste lid, 3° vreemdelingenwet luidt:

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1 0 of 20 , beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Door de bijvoeging in de wet van de passage 'die in het land van oorsprong dan wel herkomst' te hunnen laste zijn, heeft de wetgever duidelijk gemaakt dat de voorwaarde van het ten laste zijn beperkt wordt tot de situatie in het land van herkomst.

De bestreden beslissing schendt artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet door, in strijd met deze wettelijke bepaling, ook het ten laste zijn in België als een voorwaarde voor het ten laste zijn toe te voegen.

Deze wetswijziging lag overigens in de lijn van de rechtspraak van het HvJ.

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C- 1/05), en dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009).

De beslissing schendt artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet, op zich, en eveneens in samenlezing met de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vierde onderdeel,

Schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet; schending van de Burgerschapsrichtlijn; schending van de motiveringsverplichting; schending van de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van artikel 8 NBW.

1.

De bestreden beslissing stelt dat er ook een afhankelijkheidssituatie dient te bestaan in België op het ogenblik van de aanvraag.

Hoger werd deze stelling betwist, alleszins gezien de wetswijziging door de wet van 10 maart 2024.

Voor de volledigheid wijst verzoekster er op dat zij ook, bij (betwiste) interpretatie van het ten laste zijn in België, stelt dat deze afhankelijkheidssituatie is aangetoond.

2.

Artikel 40 bis 2, eerste lid 3° vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn (boven de 21 jaar) die in het land van oorsprong dan wel van herkomst te hunnen laste zijn.

Verzoekster is niet beneden de 21 jaar en diende aan te tonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon, in casu de echtgenoot van haar moeder.

De in artikel 40 bis bepaalde voorwaarden zijn duidelijk en zijn strikt toe te passen. De enige vereiste van dit artikel is het bewijs van het ten laste zijn in het land van oorsprong of van herkomst.

Dit artikel is de uitvoering in de Belgische wet van artikel 2.2. c en 3 van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004.

De Richtlijn is bedoeld om gezinshereniging te realiseren, 'het bevorderen van de eenheid van het gezin' en dit via 'het recht op handhaving van de eenheid van het gezin in de ruime zin'.

'De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd.' (HvJ, C-83/11, 5 september 2012, Rahman)

Het begrip 'ten laste' in de zin van artikel 3, 52 van de Richtlijn 2004/38/CE moet in gewone zin geïnterpreteerd te worden, met andere woorden dat het gaat om een feitelijke situatie gekarakteriseerd door de omstandigheid dat de materiële ondersteuning van het betrokken familielid verzekerd wordt door de burger van de EU die gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer. (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, Yunying Jia / Zweden). Zie ook: CCE, arrest no 270 774 van 31 maart 2022, inzake El Markai t. Etat Belge, p.6).

Verzoekster verwijst naar de in de brief dd. 14 juli 2024 van de advocaat van verzoekster geciteerde toelichting die de Commissie van de Europese Gemeenschappen gaf in de mededeling van 2 juli 2009 .COM 2009/13) betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

De criteria om de afhankelijkheidssituatie te beoordelen (in het land van herkomst) in toepassing van Richtlijn 2004/38/EG zijn, zoals aangeduid in de brief dd. 14.7.2024 van de advocaat van verzoekster: de feitelijke situatie, geval per geval beoordeling, materiële steun om te voorzien in basisbehoeften, echte afhankelijkheid, geen bedragen bepaald, bewijs met elk passend middel, beoordelingsmarge door lidstaten maar criteria niet volledig vrij vast te stellen, persoonlijke situatie van betrokkene zorgvuldig onderzoeken.

3.

De door de bestreden beslissing gegeven motieven om de afhankelijkheidssituatie in het land van herkomst te betwisten, gaan niet op.

3.1.

Het is op zich geen afdoende motief te stellen dat omdat verzoekster werkt zij per definitie niet meer ten laste zou van de referentiepersoon. Het gaat om een louter algemeen motief dat geen onderzoek doet naar de feitelijke en persoonlijke situatie van verzoekster.

Verzoekster woont sedert haar aankomst in België begin januari 2023, en thans twee jaar, onafgebroken op het adres van de referentiepersoon en van haar moeder. Het bevestigt de materiële (en ook de morele) afhankelijkheidspositie. Dit aspect is volledig genegeerd door de bestreden beslissing.

3.2.

Het motief dat verzoekster ook na de vorige aanvraag geen sluitende bewijzen voorlegt dat betrokkene reeds ten laste zou zijn in het land van herkomst, miskent de bewijzen van overschrijvingen die werden ingediend. Deze stukken wijzen op een lange periode van stortingen én van substantiële bedragen. De stortingen worden niet zomaar verricht; het gaat niet om een korte 'symbolische' periode, maar om een reële tussenkomst in het onderhoud van verzoekster.

De hier betwiste beslissing is overigens volledig in strijd met de vorige beslissing van 3 oktober 2023 waarbij op basis van de 29 stortingen (thans 30) wel aanvaard werd dat er in een periode van twee jaar regelmatige stortingsbewijzen 'van de referentiepersoon' aan verzoekster voorliggen.

'Er liggen weliswaar voor een periode van twee jaar regelmatige stortingsbewijzen voor van referentiepersoon aan betrokkene. Voor zover betrokkene alle voorgelegde bedragen heeft ontvangen ... dient opgemerkt te worden dat er geen enkel bewijs van onvermogen voorligt. Er kan niet blijken dat betrokkene geen inkomsten wist te verwerven of over andere bestaansmiddelen beschikte, noch dat zij geen eigendommen had in het land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar het Rijk.'

Er werd toen dus wel aanvaard dat 'voldoende geldstortingen' worden voorgelegd. De stortingen werden toen, in tegenstelling tot de huidige beslissing, op zich niet afgewezen als een bewijs van ten laste zijn, maar er dienden nog bijkomend bewijzen van onvermogen te worden ingediend. Het ging en gaat inderdaad over zeer talrijke en over een zeer lange periode verrichtte geldstortingen: de geldstortingen betreffen de periode 17.1.2020 tot 29.12.2022, of een volle periode van twee jaar. Het gaat verder om 30 stortingen met maandelijkse stortingen tussen de 100 euro en de 500 euro.

Het loutere feit dat deze stortingen in die omstandigheden worden verricht toont het ten laste zijn aan. Hiervoor is niet vereist dat andere bewijzen van onvermogen zouden worden aangebracht. Verzoekster heeft bij de huidige aanvraag wel een bewijs van onvermogen neergelegd. (zie verder)

Verder negeert en miskent dat motief met betrekking tot de voorgelegde overschrijvingen, dat in de brief van 14.7.2024 verzoekster had aangeduid dat, met verwijzing naar documenten over de levensduurte op Kaapverdië, de aan haar gestorte bedragen noodzakelijk waren om te overleven en haar afhankelijkheid aan te tonen.

Het hierbij aansluitend motief dat later in de beslissing wordt gegeven dat het 'tot slot niet ongebruikelijk is dat familieleden wonend in het buitenland geld overmaken aan familieleden die nog in het herkomstland verblijven zonder dat de overgemaakte sommen noodzakelijk zijn om hen te voorzien in hun levensonderhoud, waardoor de huidige voorliggende bewijsstukken niet als afdoende kunnen worden beschouwd', is niet aanvaardbaar. Door haar algemeenheid miskent dit motief de hoger aangeduide verplichting om geval per geval te beoordelen. Verder kan met dergelijk motief elke overschrijving miskend worden als een element van het bewijs van ten laste zijn. Het motief is niet ernstig.

3.3.

De bestreden beslissing betwist ook het door verzoekster ingediende negatief certificaat met nr. 24/2023 dd. 24.1.2023, met name het attest dat verzoekster geen onroerend goed had en een rekening van 500 dollar (bedrag betaald door referentiepersoon), omdat de relevantie ervan niet kan worden vastgesteld aangezien het werd opgesteld nadat verzoekster het land van herkomst verlaten had. Dit motief gaat niet op. Verzoekster heeft het land verlaten op 1.1.2023; het attest van 24.1.2023 dateert van kort nadat zij het land verlaten had. Het is dus wel relevant om de vermogenstoestand van verzoekster op het ogenblik dat zij Kaapverdië verlaten heeft, te bewijzen.

De wet vereist overigens niet dat een bewijs van onvermogen wordt voorgelegd. De arresten HvJ Jia en Rahman stellen niet dat een bewijs van onvermogen moet geleverd worden. Zij stellen dat het ten laste Zijn een feitelijke situatie is en dat het moet gaan om een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is. Vereisen dat een bewijs van onvermogen wordt voorgelegd is een voorwaarde die in de wet niet bepaald is om het ten laste zijn te bewijzen. Er kan een zeker vermogen zijn, maar dit betekent nog niet dat men niet ten laste is of kan zijn.

3.4.

Het motief dat verzoekster een visum heeft aangevraagd in de hoedanigheid van handelaar en dat dit zou aantonen dat zij voldoende bestaansmiddelen zou gehad hebben, werd ook in de vroegere betwisting aangehaald. Het arrest RvV no 304 233 van 2 april 2024 heeft hierover als volgt geoordeeld

'Wel kan verzoekende partij gevolgd worden waar zij lijkt aan te geven dat dit nog niets zegt over de behoefte van de persoon. Het feit dat iemand aangeeft handelaar te zijn, is een indicatie dat er mogelijk een inkomen aan verbonden is. Evenwel zegt dit niets over hoeveel inkomen verzoekende partij mogelijk beschikt en dus kan hieruit niet met zekerheid afgeleid worden dat de verzoekende partij niet behoeftig is.'

In de brief dd. 14.7.2024 van de advocaat van verzoekster is in dit kader gesteld:

Verzoekster heeft op een bepaald ogenblik in de vermelde periode 1/2020-12/2022 een poging gedaan om zelf een bijkomend inkomen te hebben. Zij is gestart met een kleine snackbar, maar door de corona-periode en een gebrek aan rendement heeft zij die activiteit moeten stopzetten. Het was ook omwille van die activiteit dat zij bij de visumaanvraag vermeld heeft dat zij 'handelaar' was.

De bestreden beslissing negeert dit feit en geeft er geen motief over.

4.

Verzoekster had in de brief van haar advocaat van 14 juli 2024 er, ondergeschikt en voor de volledigheid, op gewezen dat conform artikel 8.6 NBW het bewijs door waarschijnlijkheid kan geleverd worden om een negatief feit (in casu onvermogensdheid) te bewijzen.

Verzoekster heeft in die brief ook gesteld dat zij in die ondergeschikte orde van mening was dat de door haar aangebrachte gegevens aantoonde dat het feit dat zij onvermogensd was, waarschijnlijk was. De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met dit gegeven.

5.

De beslissing schendt artikel 40bis, 52, eerste lid, 3 O vreemdelingenwet, de Burgerschapsrichtlijn, de motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsverplichting, allen op zich, minstens in samenlezing.

De beslissing schendt artikel 8.6 NBW."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de brief van 14 juli 2024, noch van de inhoud ervan, noch van de stukken gevoegd bij die brief. Deze brief van 14 juli 2024 werd tijdig overgemaakt aan DVZ Wommelgem en aan DVZ GH 40 Brussel (zie stukken). In de brief werd gewezen op de interpretatie van het begrip 'ten laste komende familieleden'. In de brief wordt verder ook een attest vermeld en gevoegd dat de verzoekende partij in Kaapverdië geen onroerend goed had (3.2.), dat er in de periode van 17 december 2020 tot 29 december 2022 dertig overschrijvingen van wezenlijke bedragen zijn geschied (3.3.), dat geval per geval dient beoordeeld te worden en in dat kader gewezen wordt op de normale leefkosten in Kaapverdië (3.3.bis) en dat er geen inkomensgrens bepaald is (3.5). In de brief wordt er ook nog op gewezen dat op basis van artikel 8.6. NBW het bewijs door waarschijnlijkheid van het niet beschikken over voldoende bestaansmiddelen kan geleverd worden, en ook effectief geleverd wordt. Er is in de bestreden beslissing geen enkele vermelding van de brief. Integendeel stelt de beslissing 'dat betrokkene

in het verleden reeds allerhande stukken voorgelegd heeft'. Dit toont ten overvloede aan dat met de stukken die de verzoekende partij met de actuele aanvraag neerlegt geen rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat de brief van 14 juli 2024 die de verzoekende partij aan de verwerende partij overmaakte niet expliciet vermeld wordt in de bestreden beslissing, maar dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel blijkt dat de verwerende partij de elementen die de verzoekende partij in deze brief naar voor bracht, heeft beoordeeld. Zo motiveert de verwerende partij expliciet over het attest dat moet aantonen dat de verzoekende partij geen onroerend goed bezit. Uit de hiernavolgende bespreking zal bovendien blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met haar brief van 14 juli 2024 of de inhoud ervan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert verder aan dat de aanvraag dateert van 20 maart 2023, en de beslissing is genomen op 3 oktober 2023, en dus ruim buiten de termijn van 'ten laatste zes maanden' bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Door artikel 52, §4 alinea 2 van het Vreemdelingenbesluit verschuift volgens de verzoekende partij de bevoegdheid tot het beslissen over en het afleveren van een verblijfskaart van de minister of zijn gemachtigde, naar de burgemeester of zijn gemachtigde. De minister heeft in dat geval volgens haar geen bevoegdheid meer. Het gaat in casu volgens de verzoekende partij bijgevolg om een ongeldige beslissing die in strijd is met artikel 52, §4 alinea 2 van het Vreemdelingenbesluit en die behept is met machtsoverschrijding.

Wie machtsafwending aanvoert moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006, nr. 153 469). De verzoekende partij brengt niet het minste element aan waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont dan ook niet aan op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

In het arrest van de Raad van State van 27 mei 2020 met nr. 247 652 kan worden gelezen:

“Quant à l'article 42, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, il ne contient aucune disposition régissant les conséquences qui découlent du dépassement du délai imparti à l'autorité pour statuer sur une demande de séjour de plus de trois mois. La disposition légale précise cependant que « le droit de séjour [...] est reconnu [...] au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions [...] », confirmant par là le caractère déclaratif de la délivrance du titre de séjour en cause.”

[vrije vertaling: Artikel 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bevat geen enkele bepaling die de gevolgen regelt van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. De wettelijke bepaling voorziet wel dat “Het recht op een verblijf [...] wordt [...] erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden [...] bepaald [...]”. Hiermee wordt het declaratief karakter bevestigd van de afgifte van de betrokken verblijfstitel.]

Kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is derhalve dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht, quod non in casu.

Uit de hiernavolgende bespreking van het enig middel zal blijken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de motieven waarop de verwerende partij de bestreden beslissing grondt, kennelijk onredelijk zijn. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit kan evenmin leiden tot een andersluidend oordeel. Zoals gezegd is het kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht. Geen enkele bepaling hierin regelt de gevolgen van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien blijkt dat aan bepaalde voorwaarden is voldaan.

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de verzoekende partij niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240). De verzoekende partij maakt de schending van voormelde bepalingen dan ook niet aannemelijk, evenmin als dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de regelgever met artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit heeft gepoogd om een invulling te geven aan de bepaling van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel geduid dat de *“richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling [...], die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”* (cf. HvJ 27 juni 2018, nr. C-246/17, Diallo, 56).

In voormeld arrest kan in de overwegingen 49 en 50 worden gelezen dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaart [...] mee[brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen [...] Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.”*

Op dezelfde wijze concludeerde het Hof van Justitie in zijn arrest van 20 november 2019 in de zaak C706/18, X. t. Belgische staat in het licht van artikel 12 bis, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.” In dit arrest kon voorts nog worden gelezen: “35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).”

De verzoekende partij maakt bovendien niet aannemelijk dat uit artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit zou volgen dat de bevoegdheid zou overgaan van de minister naar de burgemeester. Deze bepaling stelt immers enkel dat het de burgemeester of zijn gemachtigde is die aan de vreemdeling een ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ overeenkomstig het model van bijlage 9 afgeeft, maar niet dat het de burgemeester is die de aanvraag ten gronde zou beoordelen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 10 maart 2024, in werking getreden op 1 september 2024, werd artikel 40bis, §2 gewijzigd. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was de relevante bepaling artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals uit de bestreden beslissing ook blijkt. Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te

hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Uit deze bepaling blijkt dat de verzoekende partij moet aannemelijk maken dat zij in het land van oorsprong dan wel herkomst ten laste was van haar Portugese stiefvader.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt moet de verzoekende partij dus niet aantonen dat zij nadat zij het land van oorsprong dan wel herkomst heeft verlaten om de referentiepersoon te vervoegen, nog steeds ten laste is van die referentiepersoon nadat zij het land van herkomst heeft verlaten. Voormelde bepaling specificeert immers uitdrukkelijk dat de verzoekende partij enkel moet aantonen dat zij in het land van oorsprong dan wel herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Los van deze vaststelling zal uit de hiernavolgende bespreking blijken dat het in casu een overtollige motivering betreft, aangezien de verzoekende partij wel moet aantonen ten laste geweest te zijn in het land van herkomst of oorsprong, maar zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat dit niet het geval was. Het determinerend motief van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet heeft bewezen onvermogen te zijn in het land van herkomst maakt dat de overige motieven van de bestreden beslissing overtollig worden en de al dan niet kennelijke onredelijkheid ervan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: *“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien het begrip ‘ten laste’ zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoefte in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger van de Unie in het gastland wenst te vervoegen.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als

een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie in het land van oorsprong dan wel herkomst, én zij deze burger 'begeleiden of zich bij hem voegen'. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste zijn' van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen.

Gezien bovenvermelde betekenis van het begrip 'ten laste', namelijk het materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft omdat de verzoekende partij niet in haar basisbehoeften kan voorzien, houdt dit ipso facto ook in dat de verzoekende partij per definitie niet ten laste kan zijn indien zij niet onvermogen is. Wanneer de verzoekende partij immers wel vermogen is behoeft zij niet de noodzakelijke materiële ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien, los van de vraag of de referentiepersoon de verzoekende partij al dan niet in het verleden financieel heeft ondersteund. De verzoekende partij kan in dat geval immers haar vermogen aanwenden om in haar basisbehoeften te voorzien.

Het loutere feit dat er op regelmatige tijdstippen overschrijvingen worden uitgevoerd toont op zich nog niet aan dat de persoon aan wie er overschrijvingen worden overgemaakt behoeftig is. Om na te kunnen gaan of de verzoekende partij de materiële steun nodig heeft om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien, is het aldus wel noodzakelijk om een zicht te hebben op het vermogen/onvermogen van de verzoekende partij in het land van herkomst. Pas dan kan er nagegaan worden of er sprake is van een echte, structurele afhankelijkheid. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit bewijs te leveren en dit mag zij doen met elk passend middel. De Raad merkt op dat de verwerende partij inderdaad, zoals de verzoekende partij aanhaalt, niet expliciet motiveert over de verschillende overschrijvingen, maar dat de verwerende partij wel uitdrukkelijk verwijst naar de beoordeling van deze overschrijvingen in de vorige aanvraag tot gezinshereniging in functie van dezelfde persoon. De verzoekende partij maakt op dit punt een schending van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij expliciet had moeten motiveren over de stukken die zij bijbracht over de levensduurte in Kaapverdië. Noch deze stukken noch de vele overschrijvingen doen immers iets af aan het feit dat het loutere feit dat er op regelmatige tijdstippen overschrijvingen worden uitgevoerd op zich nog niet aantoon dat de persoon aan wie er overschrijvingen worden overgemaakt behoeftig is.

De verzoekende partij voert aan dat zij wel degelijk een bewijs van onvermogen heeft bijgebracht bij haar brief van 14 juli 2024. Het gaat om een stuk waaruit blijkt dat zij geen onroerend goed bezit en er 500 dollar op haar rekening staat. Zij stelt ook dat het attest dateert van kort nadat zij het land verlaten had. Het is volgens haar dus wel relevant om haar vermogenstoestand op het ogenblik dat zij Kaapverdië verlaten heeft, te bewijzen. Volgens de verzoekende partij motiveert de bestreden beslissing bovendien ook niet over het argument dat zij op een bepaald ogenblik in de vermelde periode 1/2020-12/2022 een poging heeft gedaan om zelf een bijkomend inkomen te hebben. Zij is gestart met een kleine snackbar, maar door de corona-periode en een gebrek aan rendement heeft zij die activiteit moeten stopzetten. Het was ook omwille van die activiteit dat zij bij de visumaanvraag vermeld heeft dat zij 'handelaar' was. De bestreden beslissing negeert dit feit volgens de verzoekende partij en geeft er geen motief over. De verzoekende partij had in de brief van haar advocaat van 14 juli 2024 er, ondergeschikt en voor de volledigheid, op gewezen dat conform artikel 8.6 NBW het bewijs door waarschijnlijkheid kan geleverd worden om een negatief feit (in casu onvermogenheid) te bewijzen. De verzoekende partij heeft in die brief ook gesteld dat zij in die ondergeschikte orde van mening was dat de door haar aangebrachte gegevens aantoonde dat het feit dat zij onvermogen was, waarschijnlijk was. De bestreden beslissing houdt volgens de verzoekende partij op geen enkele wijze rekening met dit gegeven.

Hoewel de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij volgens haar geen rekening heeft gehouden met de inhoud van haar schrijven van 14 juli 2024, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk motiveerde over het stuk dat de verzoekende partij voorlegde en dat haar onvermogenheid in het land van herkomst moet aantonen. Deze motieven luiden als volgt:

"(...) Het dossier bevat ook na de vorige aanvraag ook nog steeds geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Zo legt zij heden naast de stukken die bij de vorige aanvraag werden voorgelegd, heden een negatief certificaat met nr. 24/2023 dd. 24.01.2023 voor waaruit zou moeten blijken dat zij op datum van het attest geen onroerend goed had en een rekening met 500 dollar. Daarbij dient opgemerkt te worden dat het attest werd opgesteld op nadat mevrouw reeds het land van herkomst had verlaten, de relevantie kan zodoende niet worden vastgesteld. Op heden kan nog steeds niet blijken dat mevrouw onvermogen was en daardoor zoals opgemerkt in voorgaande beslissing, wel degelijk ten laste was van referentiepersoon zijn storting om in de basisbehoeften te voorzien.

Dergelijke bewijzen van onvermogen, handelend over de periode waarin betrokkene nog aldaar verbleef uiteraard, zijn nochtans onontbeerlijk bij onderhavige aanvraag, temeer nu uit de visumaanvraag dd. 22.12.2022 blijkt dat betrokkene klaarblijkelijk heeft aangetoond (cfr. Schengenvisumcode (Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode)) aan de Portugese autoriteiten dat zij in de hoedanigheid van handelaar over voldoende bestaansmiddelen beschikte om een visum te verkrijgen. Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen en staven over de nodige bestaansmiddelen te beschikken in het land van herkomst om een visum afgeleverd te krijgen, om vervolgens enkele maanden later voor te houden dat er sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van referentiepersoon, en zij onvermogen zou zijn geweest in het land van herkomst voor haar komst naar België. Er kan heden aldus helemaal niet worden uitgesloten dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in het levensonderhoud voorzag. Het voorgehouden ten laste zijn van referentiepersoon is in elk geval heden niet aannemelijk gemaakt. Het is tot slot niet ongebruikelijk dat familieleden wonend in het buitenland geld overmaken aan familieleden die nog in het herkomstland verblijven zonder dat de overgemaakte sommen noodzakelijk zijn om hen te voorzien in het levensonderhoud, waardoor de huidige voorliggende bewijsstukken niet als afdoende kunnen worden beschouwd. (...)

De Raad kan voor wat betreft het motief dat de verzoekende partij handelaar was en op die grond een visum bekwam verwijzen naar wat reeds werd gesteld in arrest nr. 304 233 van 2 april 2024:

“Uit de door de verwerende partij bijgebrachte stukken en meer bepaald uit een uittreksel van de visa databank blijkt dat de verzoekende partij bij haar visumaanvraag heeft aangeduid dat haar beroep handelaar was. Waar de verzoekende partij aanhaalt dat het document in het Nederlands is en dat de originele stukken niet werden bijgevoegd, lijkt zij aan te geven dat de databank foutieve informatie vermeldt. Dit is weinig ernstig. De Raad ziet geen enkele reden om te twifelen aan de juistheid van de informatie. Bovendien beperkt de verzoekende partij zich ook tot loze beweringen en brengt zij niet het minste begin van bewijs bij om aan te tonen dat de bijgevoegde informatie niet juist zou zijn. Wel kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij lijkt aan te geven dat dit nog niets zegt over de behoefte van de persoon. Het feit dat iemand aangeeft handelaar te zijn, is een indicatie dat er mogelijk ook een inkomen aan verbonden is. Evenwel zegt dit niets over hoeveel inkomen de verzoekende partij mogelijks beschikt en dus kan hieruit niet met zekerheid afgeleid worden dat de verzoekende partij niet behoeftig is. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan de determinerende vaststelling dat de verzoekende partij geen enkel stuk heeft bijgebracht om haar onvermogen aan te tonen.”

De Raad kan, wat het bewijs van de onvermogenheid betreft, enkel vaststellen dat de verwerende partij op correcte wijze heeft vastgesteld dat het attest dat de verzoekende partij nu voorlegt om haar onvermogenheid in het land van herkomst aan te tonen, werd opgesteld nadat de verzoekende partij reeds het land van herkomst had verlaten. De verzoekende partij betwist dit ook niet. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de relevantie van dit attest dan ook niet kan worden vastgesteld. Het attest weerspiegelt immers de situatie van de verzoekende partij nadat zij het land van herkomst al had verlaten, en toont dan ook niet aan dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst onvermogen was. De Vreemdelingenwet is op dit punt duidelijk, wat blijkt uit bovenstaande bespreking. Het feit dat het attest niet veel na het vertrek van de verzoekende partij uit het land van herkomst werd opgesteld doet hier niets aan af. Het attest stelt immers enkel dat de verzoekende partij op het moment van het opstellen van dit attest geen onroerende goederen bezit en slechts 500 dollar op haar rekening heeft, maar zegt niets over de situatie van de verzoekende partij op dit vlak vooraleer zij het land van herkomst verliet.

De Raad merkt daarnaast op dat de verzoekende partij niet betwist dat de overige door haar voorgelegde stukken reeds werden beoordeeld in haar vorige aanvraag. De Raad stelt vast dat in arrest nr. 304 233 van 2 april 2024 reeds werd gesteld dat *“De verzoekende partij niet aan(toont) dat de verwerende partij op basis van de voorgelegde stavingstukken ten onrechte tot de conclusie kwam dat niet gesteld kan worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar stiefvader voor de aanvraag gezinshereniging en dit omdat de verzoekende partij niet aantoonde onvermogen te zijn”*.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter.

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU